

Εξερευνώντας τον κόσμο του Βυζαντίου

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Δευτέρα, 20 Μάιος 2013 21:17

Εντυπωσιακή είναι η πρόταση του Ευρωπαϊκού Κέντρου Βυζαντινών και Μεταβυζαντινών Μνημείων (ΕΚΒΜΜ), το οποίο μέσα από την ηλεκτρονική του πλατφόρμα: [«Εξερευνώντας τον κόσμο του Βυζαντίου» \(www.exploringbyzantium.gr\)](http://www.exploringbyzantium.gr) ταξιδεύει τον χρήστη στις συνήθειες των Βυζαντινών με φαντασία και κέφι. Το νέο πόνταλ δημιουργεί έναν διαδικτυακό πολυχώρο, ο οποίος με τον πιο εύληπτο τρόπο προσφέρει κάθε λεπτομέρεια για τον βυζαντινό πολιτισμό σε κάθε ενδιαφερόμενο πολίτη, σε δύο γλώσσες (ελληνικά - αγγλικά).

Πληροφορίες προσφέρονται και για τους τουρίστες και σε infokiosk στο Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο της Αθήνας και Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού της Θεσσαλονίκης, ενώ υπάρχουν και εκπαιδευτικά παιχνίδια για παιδιά ηλικίας 5-8 και 9-14 ετών. Μια ακόμη υπηρεσία προσφέρεται με τη μορφή τριών ραδιοφωνικών εκπομπών. Τι μαθαίνει όμως ο χρήστης; Για την πόλη του Βυζαντίου, τα οχυρωματικά της έργα, την επικοινωνία των ανθρώπων, τα ταξίδια τους, τις προτιμήσεις των Βυζαντινών, κ.ά. Κάθε κλικ και μία πληροφορία.

Ενδυση και διατροφή

Στο κεφάλαιο ενδυμασία, για παράδειγμα, μαθαίνουμε ότι το ένδυμα αποτελούσε σημαντικό διακριτικό στοιχείο κοινωνικής θέσης. Όσοι ανήκαν στα μεσαία και κατώτερα στρώματα φορούσαν λινά ή μάλλινα ρούχα, που υφαίνονταν στον αργαλειό από τις γυναίκες του σπιτιού. Συνήθως ήταν πιο κοντά σε μήκος σε σχέση με αυτά της ανώτερης τάξης που ήταν πιο μακριά, από ακριβό μετάξι και λινό, ενώ ειδική κατηγορία ήταν τα ενδύματα των αυτοκρατόρων από πολύτιμα υφάσματα με πλούσια διακόσμηση, κεντήματα και πολύτιμους λίθους. Ο χιτώνας ήταν βασικό στοιχείο της φορεσιάς. Οι άντρες φορούσαν κοντούς χιτώνες, ψηλές πλεχτές κάλτσες, μανδύες ή χοντρά πανωφόρια και σκούφιες στο κεφάλι, ενώ οι γυναίκες προτιμούσαν τους φαρδείς, μακριούς και με μακριά μανίκια χιτώνες μαζί με εσάρπες, μαντίλια και καλύμματα της κεφαλής, που σχετιζόνταν βέβαια με την ηθική της εποχής.

Η διατροφή των πλουσίων ξεχώριζε από την κατανάλωση κρέατος, ακριβών ψαριών και τυριών όπως το βλάχικο, ενώ οι χαμηλότερες τάξεις, εκτός από λάδι, ψωμί και κρασί, είχαν πρόσβαση και σε τσίρους, σαρδέλες, καλαμάρια ή κακής ποιότητας ασβεστότυρο.

Τα προικοσύμφωνα

Ο γάμος στο Βυζάντιο ήταν επίσης μεγάλη εμπειρία. Την επιλογή του συζύγου την αναλάμβανε ο πατέρας είτε οι προξενητές. Με το αζημίωτο φυσικά. Για να θεωρείται νόμιμος έπρεπε η γυναίκα να έχει συμπληρώσει τα 12 χρόνια, ο άντρας τα 14, ενώ από τον 9ο αιώνα και μετά ο γάμος έπρεπε υποχρεωτικά να έχει ευλογηθεί από την Εκκλησία. Το ζευγάρι, του ίδιου θρησκευματος και δόγματος, έπρεπε να ανήκε στην ίδια κοινωνική και οικονομική τάξη.

Αν και κατά τους βυζαντινούς χρόνους μπορούσαν να πραγματοποιηθούν μέχρι τρεις γάμοι, μόνο ο πρώτος θεωρούνταν άψογος. Τα προικοσύμφωνα συντάσσονταν στον αρραβώνα. Τότε ανταλλάσσονταν δαχτυλίδι και φιλί μεταξύ των μνηστευμένων, ενώ το μυστήριο όφειλε να έχει ευλογηθεί το πολύ δύο χρόνια μετά. Κι αν αναρωτιέστε αν είχαν το έθιμο του στρωσίματος του κρεβατιού, τη δική τους ανάλογη γιορτή την έλεγαν «παστοπήγια».

Η εξεύρεση κατάλληλης νύφης για τον βασιλιά ή τον διάδοχο αποτελούσε μία από τις

Εξερευνώ ντας τον κόσμο του Βυζαντίου

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Δευτέρα, 20 Μάιος 2013 21:17

βασικές του φροντίδες. Η νύφη επιλεγόταν μέσα από μια μορφή «νυφικών καλλιστείων». Και οι γάμοι αυτοί για τους οποίους δεν ίσχυαν οι περιορισμοί που ίσχυαν για τους υπόλοιπους κατοίκους του Βυζαντίου, γιορτάζονταν με τη μεγαλύτερη λαμπρότητα. Η διασκέδαση ήταν και τότε αγαπητή. Ιππόδρομος, λουτρά, αγορά και θέατρο.

Πηγή: Καθημερινή